

Arrest

nr. 267 999 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

1.2. Verzoeker dient op 17 september 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit en als 'ander familielid' zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet). Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 13 juli 2021 met nr. 258 125 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.3. Verzoeker treedt op 4 december 2020 in België in het huwelijk met zijn Nederlandse partner.

1.4. Op 2 maart 2021 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan en overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2/03/2021 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 2.03.2021 gezinshereniging aan met zijn echtgenote, zijnde [P.F.L.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 8 jaar genomen op 08.04.2016 dewelke hem werd betekend op 08.04.2016.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 08.04.2016 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner sinds 4 december 2020. Daarnaast brengt hij echter geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn Nederlandse echtgenote waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke hem is betekend op 08.04.2016. Voor zover hij dit zou wensen staat het hem vrij om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon-of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere documenten doen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 62, 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede onderdeel van het middel stelt hij als volgt:

"La décision entreprise est prise en exécution de l'article 52, §4 de l'Arrêté Royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ; Cette disposition ne prévoit pas la possibilité de refuser une demande de séjour en raison de l'existence d'une interdiction d'entrée précédemment adoptée ;

Les articles 40bis et 74/12 de la loi du 15.12.1980, également visés dans la décision entreprise, ne le prévoient pas davantage ;

Force est dès lors d'admettre que la décision entreprise est dépourvue de toute base légale adéquate, et n'est dès lors pas valablement motivée ;

Jugé par Votre Conseil (n° 258 358 du 19.07.2021) :

« 3.4. Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, tout acte administratif au sens de l'article 1er de cette loi doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision (C.E., arrêt n° 223.089 du 2 avril 2013).

Tel n'est pas le cas en l'espèce.

En effet, cet acte est dépourvu de base légale, puisque, comme exposé précédemment, aucune disposition légale ou réglementaire ne permet de refuser une demande de carte de séjour, en raison de l'existence d'un arrêté ministériel de renvoi, antérieur (en ce sens : C.E., ordonnance rendue en procédure d'admissibilité des recours en cassation n° 11.145, du 12 mars 2015 ; arrêt n° 234.719, prononcé le 12 mai 2016 ; arrêts n° 235.596 et 235.598, prononcés le 9 août 2016 ; ordonnance rendue en procédure d'admissibilité des recours en cassation n°13.196, du 19 février 2019). »"

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt :

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een inreisverbod is van 8 jaar dat genomen is door de Belgische autoriteiten op datum van 8.4.2016 en betekend op dezelfde dag, met name 8.4.2016.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat verzoeker de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.`

[...]

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar Uw arresten, maar de arresten van Uw Raad hebben geen precedenterwerking.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivering om de verblijfsaanvraag van verzoeker te weigeren, gaat de verzoekende partij er bovendien aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet louter verwijst naar een eerder opgelegd inreisverbod doch ook, met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 heeft onderzocht of er in casu sprake is van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en zijn Nederlandse echtgenote, waardoor de verzoekende partij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, quod non in casu. De verwijzing naar voornoemde rechtspraak van de Raad is in die zin dan ook niet dienstig.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen worden niet geschonden."

2.3. Verzoeker voert de schending aan van, onder meer, de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat een wettelijke basis voor de bestreden beslissing, dit is voor een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan omwille van een eerder opgelegd inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ontbreekt. De in de bestreden beslissing aangeduide artikelen 40bis en 74/12 van de Vreemdelingenwet alsook het in deze beslissing vermelde artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) kunnen volgens hem niet gelden als gerechtvaardigde wettelijke basis. Volgens verzoeker ontbreekt een adequate rechtsgrond voor de bestreden beslissing en kan bijgevolg evenmin sprake zijn van een afdoende en valabele motivering.

2.4. Verzoeker kreeg op 8 april 2016 een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 december 2020 trad verzoeker vervolgens in het huwelijk met een Nederlandse vrouw. Hij diende op 2 maart 2021 op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

Het wordt niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoeker, als Unieburger, verblijfsgerechtigd is in België in het kader van de uitoefening van haar recht op vrij verkeer.

Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband zijn bewezen. Dat deze elementen werden bewezen, wordt door verweerder ook niet betwist.

Verweerder weigert verzoeker evenwel een verblijf van meer drie maanden als echtgenoot van een Nederlandse vrouw, omwille van het inreisverbod dat hem werd opgelegd in 2016, dit is voor zijn huwelijk met een Nederlandse vrouw en, in het verlengde hiervan, omdat evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16.

2.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex;”

Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex stelt het volgende:

“Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;

[...]”

2.6. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011). Deze bepaling luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.
[...].”*

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, a) en artikel 3, lid 1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, 51-2845/001).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden. In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

2.7. Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote worden betwist. Het wordt niet betwist dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse vrouw die in België woont en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend.

Verzoeker moet sinds zijn huwelijk dus worden beschouwd, niet als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer.

2.8. Volgens artikel 43, § 1 van de Vreemdelingenwet kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

“1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Bij een dergelijke beslissing moet, overeenkomstig § 2 van deze wetsbepaling, rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Hierbij is het dus vereist dat de redenen van openbare orde en, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen.

Er moet hierbij worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist."

Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het weigeren van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden. Derhalve is de bestreden beslissing een beslissing die valt onder toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa, en hierin aangehaalde rechtspraak).

2.9. In casu verwijst verweerder enkel naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, en in het verlengde hiervan de afwezigheid van een bijzondere band van afhankelijkheid overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, als redengeving om het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder is nagegaan of verzoeker valt onder voormelde gronden waardoor het verblijf kan worden geweigerd. Hij heeft niet vastgesteld dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Deze handelwijze vindt geen steun in de specifiek in de situatie van verzoeker geldende wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet is voorzien van een draagkrachtige en pertinente motivering, en deze dus niet afdoende is gemotiveerd, alsook dat een wettelijke basis voor de bestreden beslissing inderdaad ontbreekt.

Het gegeven dat het inreisverbod uit 2016 was ingegeven door redenen van openbare orde, wat evenwel niet wordt vermeld in de bestreden beslissing en dat dus niet determinerend blijkt te zijn geweest in de beoordeling van het bestuur, doet hierover niet anders oordelen. In dit verband moet ook worden vastgesteld dat verzoeker pas nadat hem het inreisverbod was opgelegd de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie heeft aangenomen. Het huwelijk van verzoeker met een Nederlandse vrouw dateert immers van na het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt niet dat bij het opleggen van het inreisverbod deze familieband reeds in rekening is gebracht of hieromtrent reeds een afweging heeft plaatsgevonden, waardoor de loutere verwijzing naar het eerder opgelegde inreisverbod niet kan volstaan.

De Raad stipt ten slotte nog aan dat het arrest van het Hof van Justitie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen betrekking had op derdelander-familieleden die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, wat verschillend is van de thans voorliggende situatie (zie punt 40 van dit arrest). De beoordeling die werd gedaan overeenkomstig dit arrest kan niet worden gelijkgesteld met de overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet vereiste beoordeling en afweging.

Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

2.10. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel vergen geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS